

блюдение съ онова, което произлѣзло, въ юний 1881 година, трѣбвало да избиратъ народно събрание.

„Княза, като исчерпалъ всички комбинации министри, озовалъ се въ съвършенна невъзможность да управлява. Кабинета съ президента Климента, който билъ съставенъ слѣдъ рашпущанието на събранието (прѣзъ декемврий 1879 год.), подалъ отставка, щомъ се открила новата сессия (на 4 априлий 1880 год.). Водителя на прогресивната партия, Каравеловъ, като не можалъ да състави министерство, прѣдалъ прѣдсѣдателството на своя другаръ (другаръ или неприятель, споредъ измѣненіята на луната), на Цанкова, който тъй сжщо слѣдъ единъ мѣсець, прѣдалъ властѣта пакъ на Каравелова, а тоя великий чловѣкъ само разстроилъ страната.

„Тогава, именно, князь Александръ издалъ, на 9 май 1881 година, прокламация, съ която се обръщалъ къмъ българския народъ, и извѣстявалъ, че се рѣшилъ да свика велико народно събрание, на което ще прѣдложи да избире едно отъ двѣтѣ: или да прѣдстави на княза пълномощия на опрѣдѣленъ периодъ, или да приеме неговото отрѣчение.

„Какъ отговорилъ народа на това въззвание? Въ противоположность на прѣдишнитѣ случаи, — можалъ човѣкъ да види тѣлпата, какъ тичала усърдно около прославенитѣ избирателни кутии, а послѣ: петъ или шестъ противници, които се заглушавали въ грамадното болшинство повече отъ триста депутати, които едногласно, съ радостни викове, гласовали княжескитѣ прѣдложения. И това било съвършенно ниспровержение на прѣдишнитѣ отношения.

Значението на тѣзи фактове не оставятъ никакво съмнѣние. За првъ пжтъ прѣдъ очитѣ на селянина се явило онова, което той по добръ знаалъ йоще отдавна, но което той знаалъ само по име; явила се *власть*. Тая власть той ималъ възможность да съзерцава въплътена въ особата на своя господаръ, неотдавнашното пжтешествие на когото по България било само непрѣкъснато смѣнуване на овации. Правителството, което не